

A GRAMMAR OF THAI SIGN LANGUAGE

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF DOCTOR OF PHILOSOPHY (LINGUISTICS)
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY
2008**

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

A GRAMMAR OF THAI SIGN LANGUAGE

SUKSIRI DANTHANAVANICH 4636691 LCLG/D

Ph.D. (LINGUISTICS)

**THESIS ADVISOR : SUWILAI PREMSRIRAT, Ph.D. (LINGUISTICS),
NARASET PISITPANPORN, Ph.D. (LINGUISTICS), JAN BRANSON, Ph.D.
(ANTHROPOLOGY AND SOCIOLOGY)**

ABSTRACT

This study aimed to explore the ways Deaf people communicate, in particular the grammatical system of Thai Sign Language used in the educated Thai Deaf community. Data collected was based on 54 Thai Sign Language discourses (both monologue and dialogue) from nine Deaf persons who had completed the Thai Sign Language teaching course from Ratchasuda College of Mahidol University. This study applied the notion of structural grammar and developed on previous ideas used in the grammatical study of other sign languages.

This study concluded that the discovery of the informative statement ending is the key to the analysis of the grammatical system of Thai Sign Language at the sentence level, including both below and beyond the sentence level. Five grammatical aspects were found to be the statement ending markers in Thai Sign Language discourses, i.e., 1) nodding, 2) role shifting, 3) using facial expression, 4) expressing the subject of the sentence, and 5) using signs to demarcate the end of a communicative act. Thai Sign Language sentence structures were found to be both simple and complex and included all the communicative functions found in spoken languages. As with other sign languages which have been studied, Thai Sign Language lexical signs were found to be composed of handshapes, location, movement, palm orientation and facial expressions. The morphological structure and the visual symbolism were analyzed at the level of the creation of a lexical sign. Classifiers, metaphor-based signs, name signs, initialized signs and borrowed signs exhibited distinctive characteristics in Thai Sign Language. In addition, the use of space and the non-manual features were found to be significant in Thai Sign Language.

KEY WORDS : GRAMMAR / THAI SIGN LANGUAGE / DEAF COMMUNITY

225 PP.

ไวยากรณ์ภาษามือไทย (A GRAMMAR OF THAI SIGN LANGUAGE)

สุขสิริ คำนธนวนิช 4636691 LCLG/D

ปร.ด. (ภาษาศาสตร์)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : สุวิไล เปรมศรีรัตน์, Ph.D. (LINGUISTICS),
นรเศรษฐ์ พิธิษพันพร, Ph.D. (LINGUISTICS), แจน แบนสัน, Ph.D.
(ANTHROPOLOGY AND SOCIOLOGY)

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากฎวิธีในการสื่อสารของคนหูหนวกหรือระบบไวยากรณ์ภาษามือไทยในชุมชนคนหูหนวก โดยวิเคราะห์จากข้อมูลภาษามือไทยระดับข้อความประเภทเรื่องเล่าและบทสนทนาจำนวน 54 ข้อ ผู้บอกภาษาเป็นกลุ่มคนหูหนวกซึ่งได้รับการฝึกฝนเพื่อเป็นครูสอนภาษามือไทยจากวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 9 คน ทั้งนี้ได้ประยุกต์วิธีการศึกษาจากทฤษฎีโครงสร้างและการศึกษาภาษาศาสตร์ภาษามือในประเทศต่างๆ

จากผลการศึกษาพบว่ามีกฎวิธีที่คนหูหนวกใช้ในการจับข้อความซึ่งคล้ายกับประโยคจำนวน 5 รูปแบบ ได้แก่ 1) การผงกศีรษะ 2) การเบี่ยงลำตัวเพื่อแสดงบทบาทสมมติ 3) การเปลี่ยนสีหน้า 4) การบอกประธานของข้อความและ 5) การจับข้อความด้วยคำศัพท์ภาษามือไทย ส่วนโครงสร้างภาษามือไทยพบทั้งโครงสร้างข้อความที่เป็นเช่นเดียวกับประโยคความเดียวและประโยคความรวม รวมถึงสามารถทำหน้าที่ในการสื่อสารได้เช่นเดียวกับภาษาพูด คำศัพท์ภาษามือไทยประกอบด้วยท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหวของมือ การพลิกหันฝ่ามือและการใช้สีหน้า สำหรับกฎวิธีในการสร้างคำศัพท์ภาษามือไทยได้วิเคราะห์ในเรื่องโครงสร้างทางหน่วยคำและกระบวนการสร้างคำศัพท์ให้เป็นภาพ ทั้งนี้พบกลุ่มคำที่มีกฎวิธีการสร้างคำซึ่งปรากฏเป็นลักษณะเฉพาะในภาษามือไทย 5 กลุ่มคำ ได้แก่ 1) คำลักษณะนาม 2) คำศัพท์ภาษามือเชิงเปรียบเทียบ 3) ชื่อภาษามือ 4) คำศัพท์ที่ใช้การสะกดอักษรนิ้วมือ และ 5) คำศัพท์ภาษามือที่ยืมมาจากต่างประเทศ นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้พื้นที่ในการทำภาษามืออย่างสัมพันธ์กับคำกริยา การเคลื่อนไหวของศีรษะ การใช้สีหน้าและการเคลื่อนไหวของลำตัวล้วนเป็นองค์ประกอบในการทำภาษามือไทย